

ידיעות אחרונות

ד"ר ה.רוזנבלום ז"ל	הערך לשעבר:	יהודה מוזס ז"ל	יו"ר ההנהלה הראשון:	נח מוזס ז"ל	הערך האחראי הראשון:	נח מוזס ז"ל	הערך האחראי:	אהרון מוזס	עורך:	רון ירון	דפוס גלעד רח" מוזס 2, תל אביב	Yedioth Ahronoth	يديوث احرونوت	נובמבר 2016 תשרי-חשוון התשע"ז	עלון קיבוץ העוגן מס' 55	5.00 ש"ח (כולל מע"מ)	4.20 ש"ח (ללא מע"מ)
--------------------	-------------	----------------	---------------------	-------------	---------------------	-------------	--------------	------------	-------	----------	-------------------------------	------------------	---------------	-------------------------------	-------------------------	----------------------	---------------------

תדע כל המדינה: ביתנו המחודש חוגג שנה

נתניהו:
"אני מוכן להחזיר את הצוללות לגרמנים, העיקר שתוסיפו אותי לרשימת המנויים".

דוד ביטן:
"מאז שגיליתי את ביתנו, אני בעד התאגיד, ולא אכפת לי מה ביבי יגיד!"

שרת התרבות:
"לא ידעתי שיש תרבות בקיבוצים. השנה אתקצב גם את האשכנזים".

שלום לכם ולכן, "ביתנו" חוגג שנה...

בדיוק בנובמבר אשתקד, הוצאנו עם חשש לא קטן את הגיליון הראשון שלנו.

היו שחששו מתוך דאגה אמיתית וכנה, שכבר בגיליון השלישי לא נמצא נושאים לכתוב עליהם... שהרי כמה עמודים כבר אפשר למלא על קיבוץ כל כך קטן, אפרורי ושגרתית???

והנה, 12 גיליונות מאחורינו, ומגיליון לגיליון אנחנו מגלות ונחשפות לעוד אנשים ונשים נפלאים ונפלאות שחיים בקרבנו, עם כל כך הרבה סיפורי חיים מרתקים, מקצועות מעניינים, אוספים לא שגרתיים, אהבות, תחביבים - אין סוף אפשרויות בקיבוץ אחד קטן.

זכות העבודה סביב הפקת העיתון, "הוצאנו לאור" דמויות רבות מהקיבוץ, המסתובבות בינינו יום יום, אך מעולם לא נחשפו או סיפרו על עצמם בפומבי.

לצד הפרגונים הרבים והמחמאות שלא מפסיקות להגיע מכל הגילאים ובכל הדרכים, כולל סמס שנשלח לאחת מאיתנו לאחר צאת הגיליון השני, בזו הלשון: "כל הכבוד על גיליון ביתנו מהיום. ממש מוצלח. עוד שני גיליונות כאלה ואני מבטל את המנוי על "הארץ"... לצד דוגמאות מהסוג הזה, ברור לנו, ואף הופץ ברבים, כי יש כאלו החושבים שהעלות המושקעת ב"ביתנו" היא מוגזמת. הקולות נעים בין סגירה גורפת של העיתון, דרך רצון להורדה בעלויות, ועד לתמיכה מוחלטת בהישארות העיתון כפי שהוא כיום. בינתיים ועד שיוחלט אחרת - אנחנו כאן כדי להישאר, עם המון מרץ ומוטיבציה להמשיך ולהפיק עוד גיליונות "ביתנו", בתקווה שלא ייגמרו לנו הנושאים והאטרקציות...

כאן המקום, ולא בפעם הראשונה, לאמר תודה גדולה לכל הכותבים והכותבות, הצלמים והצלמיות - שבלעדיהם כל המפעל הנפלא הזה לא יכול היה להתקיים. המון תודה והערכה מאיתנו על עבודת הקודש שאתם עושים, על הרצון הטוב, הנתינה והאכפתיות הבלתי נגמרת. כה לחי!

ולשלישיה הקבועה שמלווה את העיתון - למאייר המוכשר והכל יכול - **יעקב גוטרמן**, לרוני אסקפה שני - המעצבת המוכשרת שלנו, ולדינה וייג שעומלת חודש אחר חודש על התשבץ, שגיליון ביתנו אינו שלם בלעדיו.

תודה גדולה גם לרונית מרר שעוזרת לנו לחלק את הגיליונות בשעות ממש לא שגרתיות... ולאורי גל שעזר ודחף מתחילת הדרך, ונמצא שם תמיד בשבילנו.

תודה לכולכם!

בברכת קריאה מהנה בגיליון שהכנו עבורכם - שכל כולו (כמעט), עוסק ביום הולדת.

רוית ומרב

בשמי ובשם המשפחה, אני רוצה להודות לכל החברים הרבים שבאו לנחם אותנו עם פטירת **ביל (זאב)**, ועל התמיכה והאהדה הרבה שקיבלנו בימים קשים אלו. בימים כאלו הקיבוץ מתבטא בגדולתו. בלי העידוד של כולכם לא היינו יכולים לעבור את התקופה הקשה הזו. שלא נדע עוד צער, תודה בשם כל המשפחה - **דינה וייג**

חברי וילדי הקיבוץ, משתתפים בצערה של **אנבל טויטו**, על מותו בטרם עת של האב **סרג' טויטו**. שלא תדעי עוד צער.

כתובת המערכת: kh8982171@gmail.com עריכה והפקה: מרב אילן ורוית ברון

עיצוב גרפי: רוני אסקפה שני איורים: יעקב גוטרמן תשבץ: דינה וייג

סוף סוף שמעתי את עגלת האוכל מרעישה ומתרחקת (סימן ברור להליכתו של המורה). בשקט בשקט התגנבתי למטבח, חון, ובזהירות גררתי כיסא שיאפשר לי להגיע למדף הרצוי. כבר אני עולה וידי כבר מושטת לארון, כשלתע נשמע קול חריקה של דלת הכניסה. הבנתי מייד שאני בסכנה ושאר דרך להינצל... ואכן, המורה נכנס וצעדיו הלכו והתקרבו למטבח. קפאתי...

הוא תפס אותי, הוריד אותי מהכיסא והוביל אותי קבל עם ועדה לחדר השישי, הוא חדרי, ושם, בטכס שלא יישכח לעולם, הנחית על ראשי כרך של משמר לילדים והודיע לי שזו המתנה שלו ליום הולדתי.

העוגה, הממתקים וכל השאר כבר לא כל כך עינינו אותי והתחלתי להבין ש... החיים זה לא מה שחשבתי.

מזל טוב ובתיאבון, מרגה (הפעם בלי גדי).

מרגה דה בריין | Marga.db46@gmail.com

מועדון הסרט הטוב מציג:

הצגה שניה
מוזמנים בימי רביעי למועדון להקרנה חוזרת של הסרט
בשעה 21:00

יומולדת

מרגה דה בריין

יומולדת אחד אי שם בשנות ה-50.

את ימי ההולדת חגגנו בבית הילדים. אני לא זוכרת (וגם גדי לא!!!) באיזו שעה בדיוק ואני לא בטוחה שההורים שלנו נכחו בה. בכל אופן הגיע יום הולדתי וההתרגשות הייתה עצומה.

כבר בצהריים הגיעה שקית הממתקים שהכילה מקלות מלוחים, סופי פירות ושוקולד פרה.

וכמובן על מגש גדול, בכבוד והדר, עוגת יומולדת מפוארת בקרם קקאו וקצף מרגרינה מעשה ידיה של לביאה פורנס ז"ל. העוגה הייתה עשויה שכבות של קרמים וקקאו והייתה טעימה להפליא.

אני לא יודעת מה קרין גורן הייתה אומרת... אבל אנחנו העברנו אותה בקלות לשלב הבא (האכילה)... בקיצור, באותו יום "שמח" שהיה יום הולדתי, לא יכולתי להירדם בצהריים מרוב התרגשות וחיכיתי שהמורה ילך הביתה להפסקה, כדי להתגנב למטבחון ולוודא שהכיבוד הגיע.

כך חגגנו - ימי ההולדת של פעם...

איילת ענבר

מירה גרטלר

"זוכרת את עצמי לקראת יום ההולדת בהיותי בת 8, החל בחודש דצמבר. בד"כ מזג האוויר גשום וסוער, אני יוצאת בערב החוצה ומתבוננת בשמיים, מתפללת בליבי שרק לא ירד גשם ושהשמיים יתבהרו ואראה כוכבים. אם אכן היה כך, הייתי שמחה ומאושרת, לעומת זאת, אם היה גשום, הייתי ממש עצובה..."

"חוויה נוספת שהיתה, מה לובשים ביום ההולדת?"

כידוע בהיותנו ילדים צעירים, לא היו בגדים אישיים. הבגדים היו של כל ילדי הכיתה והמטפלת היתה מחלקת את הבגדים לתאים לפי ראות עיניה. לעומת זאת, ביום ההולדת קיבלנו בגדים חגיגיים שהיו של מחסן הבגדים למטרה זו.

לי היתה הזכות והאפשרות לקבל מהוריי בגדים מדהימים שקיבלתי במתנה באופן פרטי מהדודים מברזיל שהיה להם מפעל לבגדים סרוגים. בד"כ אסור היה ללבוש **בגדים פרטיים**, אבל ביום ההולדת היה מותר, ואני חגגתי מרוב אושר ושמחה ממתנה כה מדהימה."

רז בן שלום

"ביום הולדת 10 חזרתי הביתה מבית הילדים בהתרגשות לקראת זוג האופניים החדשות הראשונות בחיי. בכניסה לבית אכן עמדו אופניים חדשים ומקושטים, ההורים עמדו גאים ומאושרים ליד הפלא החדש, אך פתאום קלטו עיניי משהו נוסף: אבא בנה לי אוטו (עגלה) מקרשים! האופניים נשכחו והאוטו יצא מיד לסיבוב "דאווין" ברחבי השכונה. מאחורי נעמדו מספר חברים שדחפו באושר רב וחיכו כל אחד לתורו. בערבים היינו יוצאים לפטרול עם פנסים ונשק מאולתר לשמור על הקיבוץ, ההורים היו קצת מאוכזבים שההשקעה שלהם לא זכתה לכזאת הצלחה אך אני הייתי מאושר עד השמיים, בכל זאת באותם ימים לאף אחד בקיבוץ לא היה רכב פרטי בבית."

בעידן בו ימי ההולדת הפכו להיות הפקה ברמה של אירוע יח"צ עם תוכן של "ריאליטי" ושאר פעלולים ואטרקציות, פנינו לחברים מזמנים אחרים, כשעוד הכל היה פשוט, צנוע ותמים, וביקשנו מהם לשתף אותנו ביום ההולדת / מתנה, הזכורה להם מתקופת ילדותם.

ניסיתי גם להיזכר, בגילי המתקדם... ויום ההולדת הראשון שעלה לי, זה אותו יומולדת שהוריי השקיעו בו במשחקי חברה, נר בבקבוק, נשיפת קמח בקערה למציאת ממתק ותחרות ביצה בכף...

חן אלון הזכירה לי, שהכינו לילדים בקיבוץ צלחת עם ממתקים ליד המיטה, וכך היו מתעוררים לבוקר של יומולדת.

שרון מבקש את זה ומתרגש בכל פעם מחדש, עד היום בגיל 47....

תמי דורון - יום ההולדת גיל 4

"היתה חגיגה גדולה עם המשפחה המורחבת, אבל שכחו ל"הרים" אותי עם הכיסא, אז כמו פולניה טובה התעוררתי בלילה בבכי מר על העוול הנורא שנעשה לי, והוריי נאלצו להרים אותי חמש פעמים ...

המתנה שזכורה היא לי ציור של אמן חבר קבוץ כברי, מתנה מהוריי. בזמנו לא הייתי מאושרת ממתנה זו, אך היום כבוגרת אני מבינה את הערך החינוכי והתרבותי במתנה זו. הורי חובבי אומנות ויש להם אוסף ציורי אומנים ישראלים."

אזהר לאוסון

"המתנה שאני הכי זוכר ממש חזק: pinball ענק. מתנה שקיבלתי מאבא."

סיגל לביא

"יום ההולדת שהכי זכורה לי, היא יומולדת 30. כל ההורים, הצוות: **רותם** (של **מרגה דה ברין**), **נירה בן שבת** והילדים עשו לי הפתעה אדירה! הכינו לי עוגה עשוייה מחול ופרחים וכשהגעתי הגישו לי אותה והיתה שמחה אמיתית. בהזדמנות זו תודה להורים שילדיהם כיום כבר בני 30!!!!!"

שולמית גרנות (פרידמן)

כששולמית היתה ילדה כבת עשר, היא התגוררה בצ'כיה, ולאבא שלה היה בית חרושת לדברים סרוגים. בכל יומולדת היה מכין לה אבא נרתיק קטן מצמר לכסף, הנרתיק היה מאד יפה ועד היום כששולמית נזכרת בזה, היא מאוד מתרגשת.

שולמית מבקשת לציין גם את חגיגת **יומולדת 90** שארגנה לה **תמי דורון**. "היה אירוע מאד חגיגי. תמי הזמינה את **נעמי מילר**, **אנני גוטרמן** ו**שירה אפרת** שקישטו את השולחן בעוגה נפלאה, ואת החדר בפלקט יפה מאד. היה מרגש מאד."

סופי גרון

קרן שקד פוקס

התחיל להיות צפוף שם. כאשר אברהם היה בן שמונה ואיציק בן שנתיים, עברו לקיבוץ העוגן. אמנם סופי מאוד רצתה לעבור לקיבוץ שמרת, שם גר אחיו של דוד. אולם לא הייתה מסגרת לימודית לגיל של אברהם. אחיו של דוד עבד בקיבוץ הארצי והיה מיוחד עם שמליה אגם. שמליה,

הראיונות עם ותיקים במסגרת מדור זה מזמנים לי מפגשים מעניינים ומרגשים עם אנשים, שאחרת לא הייתי זוכה להכיר. הפעם נפל בחלקי הכבוד לשוחח עם סופי, אישה צנועה ועדינה במיוחד.

סופי נולדה בשנת 1930 בטורקיה, בעיר אדירנה אשר בגבול בולגריה, אזור מוכה מלחמות. סופי הייתה הצעירה מבין ששה אחים. אביה נהרג בתאונת דרכים כשהייתה בת 8, אמה עבדה בתפירה ופרנסה את המשפחה. היהודים באדירנה סבלו מאנטישמיות, ובתקופת המלחמה עברה המשפחה לאיסטנבול, שהייתה עיר גדולה ויותר "בינלאומית", כך שפחות ידעו מי יהודי ומי לא. לאחר מכן שבה המשפחה לאדירנה. סופי למדה בבי"ס טורקי קרוב לסבה וסבתה ויתר בני המשפחה המורחבת, ובילתה זמן רב עם בני דודיה. פעמיים בשבוע למדה עברית עם חברותיה, בסתר, בתנועת בית"ר. סופי לא למדה בתיכון, אלא הלכה ללמוד תפירה.

וכך, בגיל 16 היא הייתה עצמאית, עם מקצוע. כשהייתה בת 18 קיבלה המשפחה את הבשורה הקשה ששמואל, אחיה הבכור של סופי, אשר עלה לישראל כדי להכין את הקרקע עבור יתר בני המשפחה, התניס לפלמ"ח ושירת בחטיבת הראל תחת פיקודו של יצחק רבין - נהרג במלחמת השחרור. באוקטובר 1948 עלתה סופי עם חברי תיה מהתנועה לישראל. עם הגיען לארץ הן נלקחו למחנה בית ליד, ומיד גויסו לצבא. במשך שנתיים שירתה סופי בחיל הרפואה, כאפסנאית בבית החולים הצבאי תל השומר. הייתה זו תקופה מהנה ביותר עבורה. לאחר שחרורה החלה לעבוד כאזרחית עובדת צה"ל, שם גם הכירה את **קורה טוביה** - חברתה עד היום.

את **דוד** הכירה במפגש חברים בנתניה, אליו הוזמנה ע"י אחיה. דוד גר באותה עת בתל אביב עם הוריו, סופי גרה ברמלה עם אמה (כל בני המשפחה עלו לישראל, פרט לאחותה הגדולה). הם נפגשו פעם בשבוע. בשנת 1952 התחתנו, וסופי עברה לגור עם דוד והוריו בתל אביב. אחרי שנולדו **אברהם ואיציק**,

אשר היה מזכיר קיבוץ העוגן, מאוד רצה לצרף אנשים צעירים לקיבוץ. הוא הזמין את סופי ודוד לתקופת ניסיון בהעוגן. בתום תקופה זו החליטה המשפחה להישאר בקיבוץ. בקיבוץ נולדה הבת **דליה**.

הקליטה הייתה נעימה, והעובדה שגרו בקיבוץ **ויצו ודבורה**, קרובי משפחה של סופי דרך נישואים, הקלה על העניין. קשרי הידידות של סופי היו בעיקר עם חברות שעבדו עמה. תחילה עבדה סופי בטיפול בחולים, ואח"כ בחדר האוכל במוסד. בהמשך עבדה כמטפלת, וכשד" ליה הייתה בת שנתיים החלה לעבוד במחסן הבגדים. לאחר מכן עבדה עם **זילפה עזר** בארוחות הבוקר בחדר האוכל, ובהמשך במטבח הילדים ובדיאטה (לאחר שנשלחה לקורס ברופין). אז עברה לעבוד בקונפקציה בהעוגנפלט, שם הייתה שותפה לייצור תיקים, סינרים, וילד'נות, חליפות שמשוניות לתקופת המלחמה, חליפות לחקלאות ועוד. עם סיום עבודתה בקונפקציה החלה סופי לעבוד עם **תמי דורון** במגוון, ומאז - כבר כ-16 שנה - היא שם. דוד עבד במפעל.

אם כן, כל יום משמונה ועד שתיים עשרה בצהריים סופי עובדת במגוון. אחרי הצהריים היא בד"כ עייפה מדי מכדי לעשות משהו, אך שמחה מאוד כאשר יש פעילות של "קהילה מחבקת", ונהנית ממפגשים אילו מאוד. היא משתדלת גם להגיע לסרטים במועדון ולאירועי החגים. בקיבוץ גרים איציק, אשתו **אנדראה** והילדים **אלמוג וימית**, וסופי ודוד מתארחים אצלם לארוחות שישי. אברהם חי עם אשתו והילדים **סופיה ודוד** בפילדלפיה, דליה גרה עם בעלה והילדים **חן, גל, בר, פז ולי** בחיפה.

סופי מאוד אהבה את הקיבוץ של פעם. האווירה הייתה שמחה, חיפשו סיבות לחגוג. טיילו המון, והפעילות החברתית-תרבותית המשותפת הייתה רבה. תהליך ההפרטה לא היה קל מבחינת סופי, בהיעדר מקומות מפגש וממשקים חברתיים. הבתים אינם מתאימים לבישולים, וצפופים מדי עבור מי שאין לו די כסף לשיפוץ. היא מקווה שכלכלית המצב בקיבוץ ישתפר, ומאחלת שהפריחה החברתית תמשיך ותתרחב.

במהלך הראיון הצטרף אלינו הנכד אלמוג. אלמוג, קצין בצה"ל, הגיע הביתה למספר שעות בלבד, והיה לו חשוב לבוא לבקר את סבתא. ביקשתי מאלמוג לספר על סבתא סופי. בעיניים נוצצות סיפר אלמוג על סבתא מפנקת, שחושבת תמיד על אחרים - לא רק על בני משפחה, אלא בכלל. כל מי שצריך עזרה, היא הראשונה להיות שם. היא מפנקת עם בישולים מופלאים - בוריקי'טוס, גלילות חצילים ובשר, קציצות עם לוף, ממולאים ועוגת שיזפים ותפוחי עץ. מעדן!

גם תמי ממגוון ביקשה להוסיף כמה מילים על סופי. תמי מספרת שסופי היא אחת הנשים הטובות ביותר שפגשה בחייה. אישה עם לב ענק, שעוזרת תמיד מבלי לצפות לשום תמורה. היא תופרת מדופלמת, כל עבודות התפירה במגוון הן פרי ידיה המוכשרות. אך סופי לא רק תופרת כשרונית, ובכל יום הולדת של אחד מחברי מגוון היא מכינה את הבוריקי'טוס המפורסמים שלה - שכל מי שטועם מהם, מתמכר... תענוג אחר הוא אוצר הפתגמים בהם היא מתבלת את דבריה. בקיצור, מסכמת תמי באהבה, סופי היא פשוט אישה נהדרת!

61 ארסין קורן - מנהלת מרכז סיוע לנפגעי תקיפה מינית - השרון דוד קורן - מנכ"ל ער"ן

ריקי שנול פוקס

כשחזר משליחותו ניהל את מרכז הסמינרים של התנועה הקיבוצית "גבעת חביבה", ומשם הגיע לניהול עמותת ער"ן. בער"ן נמצא מעל 10 שנים, עם הפסקה, בה ניהל את מרכז הספורט לנכים ועוד.. לפני 5 שנים חזר לער"ן, ומאז הוא שם. לער"ן (עזרה ראשונה נפשית), יש 12 סניפים ברחבי הארץ, מקרית שמונה שבצפון ועד לבאר שבע שבדרום, כאשר הפניות מגיעות בכל אמצעי התקשורת הקיימים (טלפונים/ צ'אט/מיילים/רשתות חברתיות). נושאי הפניות רבות ומגוונות- פרנסה, אבטלה, מצוקה כלכלית, פגיעה מינית, בדידות, טראומה, אבלות, בריאות, פניות אובדניות והצלת חיים, ועוד.. בכל יום מתקבלות במוקדי ער"ן כ- 500 פניות מצוקה. המענה הניתן לפונים במצוקתם הוא הקשבה ושותפות, יחד עם ניסיון להביא להקלה ולפתרון. בער"ן מקבלים אוזן קשבת ולב פתוח, במקרים של שיחה אובדנית נעזרים גם בגופי הצלה. בכל שנה מתנדבי ער"ן מצילים כ- 700 איש הלכה למעשה. ארגון כמו ער"ן אינו קיים בכל העולם. יש מדינות שאין בהן את השירות הזה. הניסיון של ער"ן מבוקש במדינות רבות. לאחרונה סייע ער"ן בהקמת שירות במקסיקו סיטי, ובימים אילו גם בקייב בירת אוקראינה ועוד.

בטי ודוד מאד אוהבים את מה שהם עושים. אוהבים את הארגונים, אוהבים את העבודה עם המתנדבים, ותחושת הסיפוק מחזקת אותם וממלאת אותם כל יום מחדש.

הם מספרים על בית עם פתיחות גדולה. בית ליברלי בו מתקיים שיח על אי שוויון, פמיניזם, מיניות ועוד.. אמילי ומיקה מכירות וחשופות למקום העבודה של הוריהן - כמובן בהתאם לגיל. לכאורה, יש מכה משותף בין תחומי העבודה של בני הזוג. הם גם מספרים על הרבה למידה משותפת בין מרכז הסיוע וער"ן.

לבסוף, הם שיתפו אותי בסיפור "משעשע" - לפני כמה שבועות, טלפנה אישה בשעה 3 לפנות בוקר לבטי, שהיתה במשמרת של מרכז הסיוע. מסתבר שהאישה הגיעה בטעות לבטי (1202), היא התכוונה להגיע לער"ן (1201).. בטי יכלה להעביר את הפנייה לדוד שישן לצידה..

חשוב שנדע כולנו על שני ערבי התרמה שמתוכננים בקרוב:

1. ערב התרמה בסגנון סטנד-אפ של המרכז לסיוע לנפגעי תקיפה מינית- השרון, מתוכנן לחודש פברואר בעין החורש.
2. ערב התרמה לער"ן עם הופעה של דני סנדרסון- ב 13.2.2017 באולם סמולרש באוניברסיטת ת"א.

טלפונים חשובים (בשיחת חנינם):

1201 ער"ן **1202** מרכז סיוע לנפגעי תקיפה מינית או (09-7747760 - ישיר למרכז השרון)

1203 קו סיוע לגברים שהותקפו מינית

מאחלת שאף אחד לא יזדקק לטלפן, אך אם מישהו זקוק, לא להסס! שיחת טלפון יכולה להציל חיים.

הגעתי לבית משפחת **קורן** ביום רביעי 9/11, ערב בחירתו של טראמפ לנשיא ארה"ב. אני חושבת שאם תוצאות הבחירות היו ידועות מראש, הייתי בוחרת ביום אחר.. למרות שאני חושבת שדווקא הסיטואציה הוסיפה עניין וטעם לשיחה שלנו.. **בטי** קיבלה את פניי בחיוך, ובזמן שדוד הכין לנו תה וצלחת עוגיות בריאות, סיפרה לי על עבודתה ב-5 השנים האחרונות ממנהלת מרכז סיוע לנפגעי תקיפה מינית "השרון" ברעננה. מרכז זה משרת את כל אוכלוסיית השרון, וכמוהו ישנם מרכזים נוספים הפרוסים ברחבי הארץ.

היא הגיעה אלינו מברונקס, ניו יורק, בגיל 24 עם תואר בסוציולוגיה. פה היא עשתה תואר נוסף בעבודה סוציאלית באוניברסיטת ת"א. התנדבה בארגון ערבי- יהודי ביפו, ולאחר שנתיים של התנדבות נשארה לעבוד בארגון 12 שנה. מספרת שהעיסוק בדו-קיום ובמשפחות מצוקה מאד עניין אותה. משם עברה לחיפה לעמותה שפועלה הוא העצמה כלכלית לנשים. כאמור, מאז ומתמיד עבדה בטי בעמותות, ואת המרכז הזה היא מנהלת. היא מאד אוהבת את העבודה מול המתנדבות, אשר משרתות פעילות כ"כ חשובה. המתנדבות הן נשים מגילאי 24 ועד 70 פלוס. הן מעניקות סיוע, אוזן קשבת ודיסקרטיות ללא שיפוטיות, במטרה להוציא את הנפגעות והנפגעים ממעגל הבדידות, האשמה והבושה. המתנדבות גם מלוות לתחנות משטרה, בית משפט ולבית חולים, ובכל תהליך המשפטי והשיקומי - על פי רצון הנפגעת. המתנדבות מתמקצעות בנושא באמצעות קורס על פמיניזם, השלכות תקיפה מינית, ומתן כלים לסיוע והקשבה. הקורס אורך 6 חודשים.

דוד משתייך למשפחת קורן הענפה, בנם של **ויצו ודבורה** קורן ז"ל, ואביהם של **צור, עמית וענר** (מנישואיו הקודמים), ושל **אמילי ומיקה** מנישואיו לבטי. בן קבוצת "שלהבת". הוא למד עבודה סוציאלית ב"רופין", היה שליח של הסוכנות, התנועה הרפורמית ו"השומר הצעיר" בניו יורק, ואפילו נתקל לראשונה בבטי במשרד השומר הצעיר בניו יורק, שם ניהלה ארגון סטודנטים של ציונות מתקדמת. אך שם לא קרה דבר.. לאחר כ- 8 שנים נפגשו בשנית בבית הנשיא דאז, עזר ויצמן ז"ל, כאשר קיבלו שניהם את פרס הנשיא לעמותה (כל אחד לעמותה שלו) ושם נוצר הקשר.

בת-חן וטל גרינברג

שני אגם נאור

אז הפגישה עם ה"גרינברגים" (כפי שלמדתי לכנותם), הייתה בהחלט מעניינת ובעיקר מריחה טוב. כשהגעתי אל ביתם היפיפייה בשכונה החדשה, היו עסוקים בני הזוג במלאכת הכנת ארוחת הערב. בואו נאמר שחבל שאי אפשר להעביר ריח דרך דפי הנייר, וכי אין ספק שמספר פעמים הריחות הטובים שיצאו ממטבחם הסיטו את מחשבותיי לכיוונים אחרים...

בת-חן וטל עברו אלינו מקיבוץ מעברות כאשר הוקמה השכונה החדשה. מעבר מעניין לכל הדעות בהתחשב בהיכרות רבת השנים עם שני צידי הכביש. אני זוכרת בתור ילדה את טל כאחד משחקניה הבולטים של הפועל העוגן המיתולוגית בכדורגל, ולא הופתעתי לשמוע שגם כיום הוא עדיין משחק בליגה האזורית.

בת-חן במקור מנווה איתמר, כיום עצמאית ובעלת מרכז הדרכה לשיווק בינלאומי. במרכז שלה קיימות סדנאות רבות (אשר את חלקן גם היא מעבירה), המיועדות בעיקר לאנשי ומנהלי שיווק, מכירות ופיתוח עסקי, ומלמדות כיצד נכון וכדאי לעבוד אל מול שווקים גלובליים.

טל הוא בן קיבוץ מעברות, כיום מנהל תחום תשתיות בחברה למשק וכלכלה אשר מנהלת פרויקטים ומכרזים עבור השלטון המקומי.

בת-חן מספרת כי הם הכירו ב"חיץ" (הפאב של מעברות) כאשר טל בכלל יצא עם אחת החברות שלה. כך הם הפכו לחברים טובים ובמשך שנתיים טיפחו חברות חזקה. רק לאחר שנתיים הפכו לזוג ומשם הכול היסטוריה. סך הכול הם ביחד כעשרים שנה, מתוכן נשואים 12 שנה. הם הורים לשני בנים: **נבו** בן 9 ו**עדי** בן 5.

כמשפחה הם אוהבים לטייל בארץ ובעולם, לעשות פעילויות ספורט יחד, טל ובת-חן משחקים יחד טניס וטל מרבה לעסוק בפעילויות ספורט נוספות כגון ריצה וכדורגל. בת-חן מתרגלת יוגה כבר 15 שנים. גם הילדים אוהבים ספורט. בת-חן מספרת שכאשר נבו מתנהג יפה הפרס שלו הוא תחרות "היאבקות" עם אמא על המיטה....

הם הגיעו להעוגן לגמרי במקרה כאשר טלי גל הייתה לקוחה של בת-חן ובאחת הסדנאות הן החלו לקשקש. טלי סיפרה לבת-חן שנפתחת הרשמה לשכונה החדשה גם לאנשים חיצוניים לקיבוץ ובת-חן וטל החליטו לקפוץ על ההזדמנות. הם מספרים שמאוד שמחו כאשר התבשרו שהתקבלו. הם הכירו לא מעט אנשים בשכונה החדשה ומחוצה לה, וחשו כי זה הדבר הנכון עבור משפחתם.

טל אומר שבתור בן מעברות היה מרענן לעבור להעוגן. היה משהו שקסם לזוג באנרגיה של המקום, בקהילתיות, ביזמות, באכפתיות, כולם מחייכים ואנרגטיים, יש הרבה מפגשים חברתיים ומסיבות והם מאוד נהנים מכל אלו. בנוסף הם מאוד נהנים מהעובדה שהם יכולים להיות מעורבים בחיי הקהילה היכן שהם יכולים לתרום מבחירה ומרצון.

היה מעניין לשמוע כי כמשפחה הם משתדלים להיות פעילים בפעילויות אזרחיות כגון הפגנות שונות. הם מקפידים לקחת את ילדיהם וזאת כדי להקנות להם מגיל קטן ערכים של מעורבות אזרחית. בת-חן אף מציינת כי היא ונבו בונים על כך שנבו יהיה ראש הממשלה הצעיר ביותר שהיה במדינת ישראל, משהו בסגנון של המודל של הו"מ הקנדי.

טל ונבו אוהדים שרופים של מכבי, כשהם רק הגיעו לקיבוץ נבו שכנע כמה מחבריו להפוך לאוהדים של מכבי וטל מספר שכמה ימים לאחר מכן הוא קיבל כמה טלפונים זועמים מאבותיהם של אותם ילדים.

טל מתכנן בעתיד רילוקיישן נוסף למדינה אקזוטית וחמה. נראה שבת-חן פחות בעניין... כרגע. הם הוציאו להמשך להתנדב בקיבוץ ולתרום מהידע והאנרגיה לטובת רווחתו של הקיבוץ.

פרויקט הלבאי

בצהריי שישי עם יוסי לביא

רית ברוך, מרב אילון

ישירות להנהלה כלכלית (אבל נמצא בכל ישיבות הוועד מוסר דיווחים שוטפים) ואף לפקח על עבודת היו"ר."

מה הביא אותך להציע מועמדות לוועד?

"בתור חבר קיבוץ שחי פה קרוב ל 60 שנה, הבנתי יום אחד שהפריבילגיה לבוא ולקטר היא מאוד נוחה ונעימה, אבל מגיע הזמן לקום ולשנות..."

מס' שנים לפני כניסתי לוועד, אירית פואה שהיתה אז מנהלת קהילה, הפעילה אותי בליווי המעבר מ"רמות חפר" "

יעדים ומטרות

"המטרות החשובות שלי בישיבתי בוועד היו לצמצם את המיסים, להגדיל את השקיפות של ההחלטות הנעשות בוועד ובהנהלת הקיבוץ – וכאן אני בפירוש מרגיש שחל שיפור משמעותי ונחלנו בתחום זה הצלחה גדולה. לראש־נה, הוועד מפרסם בזמן אמת את החלטותיו, דיווחים מגיעים בזמן אמת ויש מספיק זמן לערער, לתת הערות, השגות, קול קורא מפורסם לתפקידים מרכזיים ולא מקבלים ג'ובים מתחת לשולחן. שמת לי למטרה גם לעזור לחברים בפ־ניותיהם כמה שאני רק יכול ולעשות את זה הכי נקי בלי חש־בונות מהעבר."

פונים אליך הרבה אנשים?

"זה כל פעם מדהים אותי מחדש. פונים אלי מכל שכבות הגיל. מאנשים מאוד מאוד מבוגרים, ועד צעירים ממש, שלא חשבתי שאי פעם ייצא לי לשוחח איתם..."

הצלחות

בנוסף לישיבתו בוועד, יוסי אחראי זה זמן רב, על התפקיד המאוד לא נעים, אמרי משהו, של גביית החובות מהמשפ־חות החייבות כסף לקיבוץ. המקורבים לנושא יודעים לספר לנו, שאיפה שהרבה נכשלו – דווקא הוא הצליח. בלי ריבים, כעסים, סכסוכים, הרמת קול או איומים, בשקט בשקט, הצליח יוסי להגיע כמעט עם כל המשפחות להסדרת החזרת החובות, ועד כה הוחזרו לקופת הקיבוץ – 800,000 שקלים!

למי ששאל, תהה, חקר – עד היום, לא נאלץ קיבוץ העוגן להשתמש בשירותי חברת גבייה חיצונית... כולנו תקווה שלא נצטרך להגיע לשם.

בצהרי שישי שטופי שמש של תחילת נובמבר, נפגשנו בפר־גולה של "זקן השבט" – יוסי לביא, שהוא הוותיק מבין חברי הוועד, וזו לו השנה השלישית בתפקיד. רצינו לשמוע ממנו איך הוא מסכם את התקופה הזו. מה היה משנה. מה היה הוצה שיהיה אחרת. מה למד על עצמו, על הקיבוץ, על החברים ומה הוא מאחל ומייחל לנו ולעצמו. מפגש עם הרבה אופטימיות ובל־טיפת צנינות. (הראיון התקיים לפני בחירתו של דונאלד טראמפ לנשיא ארה"ב...) יוסי, בן קבוצת הדר, נשוי 33 שנה לסיגל, בת קיבוץ כפר מנחם, אותה הכיר אחרי הצבא בת"א דרך חברים משות־פים. לזוג 3 ילדים: אביב, לי וניר.

איך אתה מסכם את פעילות הוועד שסיים זה עתה?

"התחלנו בתנופה חזקה ועם המון מוטיבציה. ידענו שלפני־נו המון נושאים חשובים שיש לקדםם וכך גם עשינו. לקראת הסוף, איבדנו את המומנטום כאשר לצערי, נכנסו נושאים שלא היינו אמורים להתעסק בהם. תפקיד הוועד הינו לטפל בראש ובראשונה בחברי הקיבוץ. מלבד חברי הקיבוץ אכן חיים כאן גם תושבים ששוכרים דירות ושוכרים עסקיים, אך בהם מטפלת בהגדרה מנהלת הקהילה. זו אחריותה. כאשר מגיעות אליה פניות, היא בוחנת אותן ומחליטה כיצד לטפל בהן. לצערי, לא כך נעשו הדברים, וחברי וועד טיפלו בשוכ־רים שפנו ישירות אליהם, ומצאנו את עצמנו משקיעים זמן יקר בטיפול בתושבים שאינם חברי קיבוץ, במקום בנושאים החשובים לחיינו הרבה יותר."

הגבלת זמן שכירות דירות בקיבוצים

"ידעתי בכלל היא, שיש להגביל את זמן שכירות הדירות אצלנו בהעונן. הרבה אנשים אינם יודעים זאת, אך במקרה של מצב בו אחוז השוכרים עולה על 30% מאוכלוסיית הקיבוץ, עלול להיווצר מצב שביכולתם מבחינה חוקית לפנות למועצה ולדרוש וועד משלהם, דבר העלול להביא לבעיות קשות ביותר בתחום החינוך שלנו, הבריאות ועוד... כדאי להגביל את זמן השכירות ל 4 שנים. לא יותר. כך נימנע גם מכל ההשלכות שעלולות לקרות ומכל האירועים שלצערי כבר קרו כאן אצלנו."

מהם התפקידים העיקריים של הוועד לדעתך?

"תפקיד הוועד לנהל את הקיבוץ, לפקח על בעלי התפקיד־ים, בעיקר על מנהלת הקהילה, כי המנהל העסקי כפוף

תופעה מדאיגה ההולכת ומתרחבת

לצד ההצלחה המשמחת בגביית החובות מהחייבים, יוסי מספר לנו על תופעה מדאיגה ההולכת ומתרחבת בין חברי הקיבוץ, בגילאים שונים וללא כל קשר למצב כלכלי זה או אחר, תופעה שגם כתובות שורות אלו לא היו מודעות אליה כלל (וזה כבר אומר דרשני...).

ואנחנו מתכוונות לתופעה: למה לי לשלם עכשיו?

והנה ההסבר במילים פשוטות: כבכל חודש, מגיע הלוקש לתאי הדואר, ועימו החיוב וזמן התשלום להנהלת החשבון. רוב הציבור נוהג כשורה והולך ומשלם את חובותיו בזמן. אמהמה, יש את המתחכמים, או במקרה שלנו, המתחכמים הסרבנים, אלו האומרים לעצמם: לא נורא אם לא נלך לשלם החודש את החוב שלנו. מה כבר יקרה... ובכך יוצרים דור חדש של חייבים...

"לזה אנחנו הולכים לעשות סוף!" מודיע לנו יוסי בנחרצות. "לא מדובר על אנשים עם בעיות כלכליות. הדבר הזה הולך להשתנות! אני מבקש מכל הציבור: בואו לשלם ואל תמשכו זמן. תפקיד הוועד הוא לא להיות גננים ושוטרים."

בתום 3 שנים אתה חושב שיש הערכה בקרב החברים לעבודת הוועד?

"בהחלט כן! סומכים עלי ולא רק עלי. עלינו. אם בהתחלה היה קשה לגייס קולות בקלפי שיבואו להצביע לדברים שתמכנו בהם, כיום הציבור איתנו והחלטות עוברות כמעט ללא שום בעיות."

איך היחסים היום בין חברי הוועד? זה לא סוד שבשלהי הוועד הקודם לא התקיימו ישיבות עקב המצב המתוח בין החברים

"יש עדיין חריקות... לא הכל דבש. אנחנו עובדים עם יועץ ארגוני חיצוני שמלווה אותנו ומקווים לטוב. אל תשכחו שזה לא פשוט לקחת מספר אנשים שלא את כולם הכרת לפני זה, ולצפות מהם לעבוד ביחד ובהרמוניה בלי בעיות ולדון בסוגיות ועניינים מורכבים."

"דברים שרואים מכאן לא רואים משם"

"לפני שהייתי בוועד, חשבתי שאין צורך במנהלת קהילה ואפשר לתת את הכל ליו"ר הקיבוץ. כיום, בעיקר כשאני קרוב לחלק מהדברים, אני רואה שיש המון עבודה למנהלת הקהילה, והייתי אפילו נותן משרה מלאה לתפקיד כזה."

העוגן - מקור לגאווה

עוד תפקיד שיזמי ממלא במסגרת תפקידו כחבר בוועד - אחת לכמה חודשים, יחד עם **אירם גל**, הוא משמש כציר בתנועה הקיבוצית. שם, הוא מספר, מתמוגגים כולם משני דברים ייחודיים ומיוחדים רק לנו בקיבוץ העוגן: פעילות "קהילה מחבקת" שהפכה מודל לחיקוי בקיבוצים רבים - ועכשיו אתם יודעים מאיפה כולם שמעו על זה לראשונה...
ו- המפגשים השבועיים של חברי הוועד עם חברי הקיבוץ! גם זה ייחודי ומיוחד רק לנו - והפך מודל לחיקוי ביתר קיבוצי התנועה!!!

מה עדיין קצת צובט בלב?

"מה שקצת עדיין מפריע לי, זה שלמרות שקיבוץ העוגן עבר כבר לפני זמן רב הפרטה, עדיין ישנם חברים רבים שחיים את הקיבוץ של פעם וצריך עדיין להסביר להם בעדינות היכן אנו חיים...."

מה היעד הבא של הוועד?

"כרגע עלינו להגיש את תקציב 2017 יחד עם הנהלה כלכלית."

מה אתה היית רוצה לקדם השנה בוועד?

"מה שהכי חשוב בעיניי זה:

- פתיחת הבנייה לבני הקיבוץ שעדיין אינם מורשים לבנות.
- קידום נושא השיוך עבור בני הקיבוץ.
- תחילת ביצוע עבודות בניית התשתיות: שיפור הכבישים, שיפור הובלת המים והעלאת הלחצים.
- רכישת האמון בין הציבור לוועד.
- הורדת כמות הגישורים בין החבר לקיבוץ.
- קיימת תנופה בפעילויות התרבות בקיבוץ. חבל שהרבה אנשים לא מגיעים לחגים. אני מזמין את כולם לבוא ולהשתתף, ומי שיכול מוזמן גם לתרום ולעזור בארגון הפעילויות.

תרומה ללא תמורה

לכל אורך השיחה ביננו, מקפיד יוסי לאמר, כי הוא מאמין וחושב שכל הוועדות בקיבוץ, והיושבים בהן - צריכות להיעשות בהתנדבות! "מתוך הכרה שזה הבית שלנו ואנחנו עושים למען הבית שלנו".

יום הולדת - חגיגה נחמדת?

סמדר הראל

• **מי מחליט מה יהיה** - כדאי לברר עם הילד מה הוא מעדיף וממה הכי ייהנה ולהקשיב למשאלותיו, אך גם לא לשכוח להציב גבולות ולהישאר במסגרת שמתאימה לנו ולו. מה לעשות, לא כל מה שהילדים שלנו רוצים הוא הגיוני ומתאים ויום הולדת לא מעניק זכויות יתר - זו הזדמנות ללמד דחיית סיפוקים ולהעביר מסרים חינוכיים נוספים. (בהחלטה את מי להזמין למשל - אם הילד שלנו מזמין את כל הכתה פרט לכמה ילדים בודדים, זה הזמן לקחת אחריות ולהיכנס לתמונה).

• **איך מתכננים** - כן, כמו בכל דבר, גם לקראת יום ההולדת אנחנו צריכים לעשות הכנה לילדים שלנו, בעיקר בגילאים הצעירים. לייצע אותם מה הולך להיות ואיך זה ייראה, מי יגיע ומה יהיה סדר הדברים. עבור ילדים מסוימים זה מאוד חשוב ומספק להם איזושהי מסגרת ותחושה של שליטה במצב.

• **מי לוקח חלק בארגון** - גם אם אנחנו עושים הכל הכי מהר והכי יעיל בעצמנו, חשוב לאפשר גם לילדים לעזור. עונה מושקעת למשל זה נפלא, אבל זה נפלא לא פחות לקשט את העוגה ביחד. כשאנחנו נותנים לילד תפקידים ומאפשרים לו למשל לקשט את העוגה, לפרוס מחצלת או לארגן שקיות הפתעה, אנחנו גם מעצימים את תחושת המסוגלות שלו וגם עוזרים להפחית חרדה - בעיקר ברגעים היותר קשים שבהם כבר מצפים לאורחים שיגיעו. בנוסף, עם כל הרצון שלנו לתעד, כדאי לתת למישהו אחר את תפקיד הצילום כדי שנוכל להיות שם עם הילד שלנו ולא מאחורי העדשה.

• **It's my party and I'll cry if I want to** - למרות הצורך להיות כוכב האירוע, זה לא פשוט להיות במרכז. גם אחרי כל ההכנות, הפיזיות והרגשיות, יתכן שבשלב מסוים האירוע המוצלח שיצרנו יהיה קצת יותר מדי. אולי כי רמת ההתרגשות היתה גדולה מכדי להכיל, אולי כי מפלס הציפיות היה בשמיים ואולי הוא פשוט קטן מדי. זה לא הזמן להזכיר לו את מה שסיכמנו קודם ואת זה שכולם באו בשבילו, אלא פשוט לחבק ולהרגיע ולנסות להבין אותו ולזכור שהוא ממש לא עושה לנו בכוונה.

• **למה אנחנו עושים את כל זה** - כי אנחנו רוצים לציין שהילד שלנו גדל בשנה, התפתח והשיג הישגים חדשים וכי חשוב לנו שהוא ירגיש שאוהבים אותו, מעריכים אותו ומתייחסים אליו. זה יכול להיעשות בכל דרך שהיא, אבל יש טקסים משפחתיים קבועים (כמו שולחן מתנות, שיר, קישוט החדר וכו'...) שמייצרים בדיוק את החוויה הזו, מעניקים לילד תחושה מיוחדת ונשארים מיכרונ מתוק גם בחייו הבוגרים.

מזל טוב!!!

בתור ילדה, אני זוכרת שאחד הדברים המרגשים היה לבחור עוגת יום הולדת מתוך הספר האדום הזה עם עוגת כדור פורח על הכריכה. היום הדברים קצת שונים... תקלידו "יום הולדת" בגוגל ותקבלו אין סוף אתרים עם אפשרויות והפעלות.

הנה סיטואציה ממש לא מופרכת, שאולי חלקכם מכירים: במשך חודש פחות או יותר אתם שוברים את הראש, איזו יומולדת לערוך לילד שלכם שתהיה הכי מיוחדת. באיזה נושא? האם יהיה מפעיל? איזה כיבוד? איזה קישוטים? איזה הפתעות לילדים? האם הן מספיק שוות? איזה אוכל? ואיזו עוגה? משהו שיתאים לנושא הנבחר? ואחרי שכבר החלטתם איזו הפעלה תהיה, אתם טורחים ומשקיעים זמן ומשאבים כדי שזו תהיה היומולדת הכי מוצלחת שאפשר, כי מה לא תעשו בשביל הילד שלכם...

והנה מגיע היום הגדול והכל מאורגן היטב, אבל הילד שלכם שחמש דקות קודם חיכה בקוצר רוח, מסרב לשתף פעולה ולא רוצה להשתתף. הוא בוכה, כועס וכל דבר מוציא אותו מדעתו ומעצבן אותו. שביטה איטלקית.

אופס. מה פספסנו?

אז בתוך כל החשיבה לקראת היום המיוחד, הנה עוד כמה נקודות שכדאי לתת עליהן את הדעת:

• **מי חוגג** - לצד הצורך שלנו ההורים לשמח את הילד, בדרך כלל קיים גם הצורך להראות משהו לסביבה - שאנחנו יכולים להרשות לעצמנו ויכולים לתת פייט למסיבה משבוע שעבר, או שאנחנו כל כך אוהבים את הילד שלנו שאין דבר שלא נעשה למענו. תזכרו מי הילד שלכם ומה מתאים לאופיו ולגילו. אם הוא ביישן או רגיש לרעש ואם הוא צעיר מאד, אולי לא מתאים לו אירוע רב משתתפים.

סיכום שנת השירות שלי - יובל וייגרט

רוית ברוך, מרב אילן

בדיוק לפני שנה, בנובמבר 2015, בגיליון הראשון שבעריכתנו, כתבה **יובל וייגרט** על שנת השירות שהיא הולכת למלא בכפר לנוער בסיכון - רצונות, חששות, תהיות ועוד...

חלפה עברה לה שנה, נובמבר 2016 ממש כאן, ואנחנו פוגשות את יובל רגע לפני הגיוס לצה"ל, לשמוע דברי סיכום על השנה החולפת ועל התכניות לעתיד.

האם בתום שנת השירות את מרגישה תחושת סיפוק, נתינה ועשייה ממה שעשית?

ללא ספק כן. לא אשקר שלפני שנת השירות הטלתי ספק בכל התחושות הללו, כי אלו מילים כל-כך גדולות, שנראה לי שיהיה קשה לחוות אותן בשנה אחת בודדה. היום אני חושבת שתחושת הסיפוק הגיעה דווקא מהדברים הקטנים ביותר שלמדתי להעריך: חיך של נער אלי, כאשר נער שואל את אחד מאנשי הצוות איפה אני כשנעדרתי, כשהנערים שלחו לי (ועדיין שולחים), הודעה בפלאפון לשאול מה שלומי, וכאשר אמרו לי תודה או כל מילת הערכה כלשהי.

תחושת נתינה ועשייה היא התחושה של לפעול ללא הפסקה כמעט, פיזית ומנטלית בשביל מישהו ללא ציפייה לקבל משהו בחזרה - וזאת לא קלישאה, למדתי מה זאת נתינה מתוך קשר ורצון לעשות קצת טוב לאחרים ולא רק לעצמי.

איזה חוויות חדשות (שאין בקיבוץ) היית מציינת שחווית במהלך שנה זו?

יש המון. קודם כל גרתי בעיר באר שבע, וזאת הייתה חוויה מדהימה. ללא שום ספק יצאתי מהבועה וזה לא היה קל. גיליתי שלנסוע באוטו בחופשיות, "לקפוץ" לקנות משהו

בכלבו, להיות בסביבה חמה ועוטפת, ולקיים אירועים משותפים ומייחדים - זה לא מובן מאליו.

מצד שני גם נהייתי מהיכרות עם אנשים חדשים מאזור הנגב, והקרבה למשפחה של אבא שלי ולקבוצת הכדורגל שאנו אוהדים, וגם מהעצמאות שניתנה לי וההתמודדות עם האתגרים. למרות זאת אני חושבת ובטוחה שכל הדרכים בסוף מובילות הביתה (לקיבוץ) - ואין כמו הבית!

מה היו רגעי השיא שלך בשנה זו?

תחילה, כל רגע שבו אחד הנערים סיפר לי את הסיפור האישי שלו היה רגע של שיא - שיא בקשר שלנו. לכל נער יש סיפור לא קל ומרגש. בדרך כלל זה סיפור על המצב המשפחתי ועל מה שקרה בעבר שבעצם הפך אותו להיות מתויג תחת הכותרת "נער בסיכון". ברגע ששמעתי את הסיפורים, הרגשתי שאני יכולה לחזק את הקשר עם הנערים ולשתף אותם בסיפורים אישיים מהחיים שלי.

בנוסף, רגע שיא היה כאשר נער בכיתה ז' שרוב השנה התקשה לדבר ולשתף פעולה איתי, ישב בשיחה עם המנהל ואמר שאני הבן אדם שהוא הכי קרוב אליו. תחושת ההתרגשות ממשפט כל כך קטן הייתה עצומה, ואני זוכרת עד היום את הסיטואציה במדויק.

האם את מאושרת שהענקת לעצמך שנה זו?

אני בטוחה שכשאני מחברת רגעים של שמחה, משבר, צחוק וקושי, נוצר האושר מהשנה. כל מי שמכיר אותי יודע שבאתי לשנה הזאת מתוך ידיעה שאני רוצה להתמודד עם אוכלוסייה לא פשוטה, במקום לא מוכר ולגור עם אנשים שבתיחילת השנה היו לי זרים. כל המכשולים האלה בנו אותי ואת התחושה שיצאתי ממנה בסוף השנה, והיא שאני ללא

ספק יודעת יותר להתמודד, יודעת להסתכל על דברים מכמה נקודות מבט ובעיקר יודעת לא לוותר גם כשקשה ולהתעקש על הדברים שחשובים לי.

האם היו רגעי משבר שאת יכולה לציין?

אחד הדברים שאפיינו את השנה הזאת הוא דינאמיות: רגע אחד היה מעולה ורגע אחר היה קשה ומבאס, ולכן גם המשבר רים היו דינאמיים. היומיים הראשונים בכפר היו מאתגרים במיוחד.

בתחילת אוגוסט טסתי לחו"ל, וכשחזרתי יצאתי מיידית לימי החפיפה בכפר. הכול היה חדש ושונה. עד לפני רגע הייתי בקיבוץ, ישבתי עם חברים שאני מכירה מהגן ופתאום מצאתי את עצמי צריכה ללכת לישון ולהתחיל לחיות עם נערים שאני לא מכירה ובמקום זר מבחינתי ומרוחק מהבית. גם במועדון (המסגרת בה התנדבתי), תמיד כל הצוות הסכים שאנחנו ידענו איך היום אמור להיראות מבחינת לוח הזמנים, הילדים שמגיעים וכו', אבל אף פעם לא ידענו איך היום באמת ייראה. כל הזמן היו הפתעות טובות וגם פחות טובות, רגעים שהכל מצליח לנו ורגעים של משבר בהם המון דברים לא קורים למרות שתכננו אותם.

מה לקחת עימך לחיים מהשנה הזו?

אני חושבת שהדבר הראשון שלקחתי מהשנה הזו לדעת להעריך את מה שיש לי. כשראיתי נערים שגדלו בבתיים עם חוסר בכסף, בחשמל, באוכל ובעיקר חוסר חום ואהבה, הבנתי שיש לי המון. אני מעריכה יותר את הבית, המשפחה, החברים וגם את הקיבוץ שנתנו לי המון אמצעים פיזיים, אבל חשוב יותר, העניקו לי אמצעים מנטאליים כמו חום ואהבה שהצמיחו, גידלו והפכו אותי למי שאני היום. הרגשתי תמיד שאני עטופה ומוגנת אבל רק כשיצאתי לשנת שירות הבנתי עד כמה. אני חושבת שהחוויה של לחזור אחרי שבועיים ארוכים לבית לסוף שבוע קצר כל-כך שרק מתחיל וכבר נגמר, יצר אצלי תחושה של הערכה כלפי הבית ויותר מזה חיזק אצלי את ההבנה שכדאי להעריך את מה שיש כי זה המון. הדבר השני שלקחתי מהשנה הוא את היכולת לדאוג למישהו אחר שהוא לא אני, בכל תקופת הילדות שלי ועד היום פעלתי לרוב בשביל עצמי. כמובן שגם דאגתי למשפחה ולחברים שלי, אבל רוב תשומת הלב שלי הוסתה להתקדמות שלי בחיים: בית ספר, חוגים, הוצאת רישיון, קבלה לשנת - שירות וקבלת התפקיד שרציתי בצבא. שנת השירות גרמה לי לפעול למען אינטרס שהוא לא אישי אלא של מישהו אחר, והאינטרס הזה הוא מה שהוביל אותי השנה. רציתי שהנערים שלי יתקדמו בתחום הלימודי והרגשי כאחד, שיצליחו בלימודים ובמבחנים אבל גם שיקבלו כלים איך להתמודד עם בעיות חברתיות ומשפחתיות או ליצור קשרים עם אנשים חדשים.

האם היית ממליצה לעוד צעירים בהעונו לעשות שנת שירות כזו?

הרבה חברים שלי מרימים גבה כשהם שומעים שדחיתי את הצבא בכמעט שנה וחצי. הם קוראים לזה במילים אחרות "שנה מיותרת" ואני קוראת לזה "שנה של רווח". אני אישית מרגישה שהשנה הזאת קידמה אותי. התבגרתי, התחלתי ובעיקר למדתי, גם דברים כמו עבודה עם נוער בסיכון, אבל בעיקר למדתי על עצמי. אני חושבת שמי שמחפש "לקחת" שנה של פסק זמן מהחיים הרגילים, שנה של התמודדות עם אתגרים והמון עבודה שהסיפוק בה הוא רק מנטלי ולא מוחשי - שנת שירות זאת הכתובת בשבילו.

חשוב לזכור שלמרות שהשנה הזאת היא התחייבות, ניתן להתחיל ולהחליט לצאת ממנה במהלכה. אני חושבת שעצם הניסיון בשנה כזאת הוא העיקר ולהתנסות זה חשוב ומשמעותי לא פחות מלסיים את השנה במלואה.

איך הסתדרת עם האנשים שהיו עימך בקומונה? בכל זאת זה לא פשוט. 24/7 עם אנשים שאת לא מכירה. איך מתחלק התקציב, מי אחראי עליו, ובכלל איך הייתה הדינאמיקה ביניכם במהלך שנה זו?

תחילה אזכיר שגרנו בקומונה 13 נערים (8 בנות ו-5 בנים), הדינאמיקה לא הייתה קלה בכלל. לכל אחד יש צרכים ורצונות משלו, יש צרכים שקל לוותר עליהם לטובת הקומונה אבל ישנם צרכים שקשה לוותר עליהם ושם נוצרו קשיים. אני חושבת שכשהקומונה הגיעה להבנה שכדי לחיות ביחד נצטרך לעשות ויתורים אחד בשביל השני - נוצרה הקלה באווירה והקשר התהדק. במהלך כל יום שלישי התקיים "בוקר קומונה" - מפגש של שעתיים בו כל הקומונה התיישבה ודיברה על הקשיים בדינאמיקה. התווכחנו, הקשבנו, דיברנו, ובסופו של דבר מצאנו פתרונות ועזרנו אחד לשני בבעיות וקשיים שכל אחד מאתנו התמודד איתם. התקציב של הקומונה הוא כסף שמטרתו היא קניית מצרכים בסיסיים (כי את הארוחות העיקריות אכלנו במקומות ההתנדבות). כל אחד מאתנו נתן 150 שקל (שקיבלנו מהכפר) כל חודש, ובכל שבוע עשינו רשימת קניות שעליה אחראי נער מהקומונה שנקרא גזבר, ותפקידו לבדוק שכולם שילמו את הכסף. לאחר האיסוף יצאנו לפי תור לסופר וקנינו את המוצרים.

האם סיימת שנה זו בסיפוק, כמו שקיווית כפי שכתבת לנו לפני שנה, או שאת חשה שיכולת לעשות יותר ושהשנה הזו הייתה קצרה ולא ממצה?

סיימתי את השנה בתחושת סיפוק ומיצוי אדירה. חוויתי המון חוויות בזמן שמבחינתי היה מאוד קצר, דבר שיצר עומס ותחושה שהזמן באמת טס. את השנה קינחנו בטיול קומונה של שבוע שלם מהצפון לדרום, לאחר מכן חזרנו לפרידות אחרי רונות וחפיפה לקומונה הנוכחית (החדשה). התחושה של עשייה למען מישהו אחר וחשיבה מתמדת על האחר ולא עליך הייתה מדהימה, וכאשר הגיעה לשיא גבר בי הרצון לחזור הביתה, מה שאומר שמבחינתי מיציתי את השנה וסיימתי אותה עם חיוך גדול.

מה את עושה כיום ומה התכניות לעתיד?

זאת שאלה שמעלה לי חיוך על הפנים. כיום אני עובדת עם הילדים המקסימים בקיבוץ בכיתות ג'-ד', בבית שנושא את השם "המרכז". אציין שהחבריה הקטנים האלה גורמים לי לרצות לבוא בכל בוקר לעבודה, לשחק, לדבר או סתם לצחוק. למרות התקופה הקצרה שניתנה לי איתם, הם כבר תפסו לי מקום גדול בלב ואני כבר מתחילה להתגעגע.

בחודש דצמבר שכבר קרב ובא אתגייס לצבא. אני הולכת להיגייס לקורס שנקרא "קורס הו"ד" (הוראה ופיקוד על אוכלוסיות מיוחדות). התפקיד הוא עבודה עם עולים חדשים או חיילי מקאיים (מרכז קידום אוכלוסיות מיוחדות) (שפעם נקראו "נערי רפול"). בקורס יש מגוון תפקידים כמו: העברת טירונות, לימוד השפה העברית, עזרה בהשלמת בגרויות, הדרכת נושא הגיוור ועוד. אני אדע את התפקיד רק לאחר הטירונות אך בינתיים אני נחה ומתכוננת לכניסה לעוד מסגרת חדשה.

הגידו כן לקו!

לראשונה: קן העוגן של השומר הצעיר מתפקד כקן עצמאי ללא קיבוצים נוספים!

אביב גרנות

את פתיחת השנה ציינו במפקד האש המסורתי אליו הוזמנו שני הקיבוצים ובו נכנסו חניכי כיתה ד' לתנועה באופן רשמי! בהזדמנות זו תודה גדולה לנחמה ברנע שעלתה לארץ עם השומר הצעיר ואשר שניים מנכדיה מתחנכים בשומר הצעיר. נחמה הגיעה לחלק לחניכי כיתה ד' את השומריות הראשונות שלהם. זהו עוד נדבך חשוב לנו בביסוס הקשר עם הקהילה בהעוגן.

מאחלת לכולנו המשך שנה פורייה ומוצלחת!

חזק ואמץ!

אביב

אנחנו לקראת סוף הרבע הראשון של השנה, הזמן לא מפסיק לרוץ, ובשומר הצעיר אצלנו בקיבוץ הספקנו לא מעט, אבל היום אספר לכם בעיקר על התהליך שמתחיל הקן שלנו השנה..

ברשותכם אחזור קצת אחורה. כידוע לכם, קן השומר הצעיר שלנו קם בימי המוסד החינוכי, והיה שותף לקיבוצים חורשים, יקום, געש ומעברות. עם חלוף השנים ופירוקו של המוסד, הפך הקן להיות "קן רמות חפר", הקן של קיבוץ העוגן וקיבוץ מעברות בלבד.

במקביל בקיבוצים החל תהליך של גידול דמוגרפי. יותר ויותר מדריכים יוצאים להדרכה ובד בבד יש יותר חניכים בכל שכבה, מה שנותן את האפשרות לכל קיבוץ להחזיק קן עצמאי משלו- זה גם התהליך שאליו אנחנו יוצאים השנה, תהליך שנובע מתוך רצון להבטיח מקסימום נוכחות, פעולות ותפקידים לכל חניך/ה ומדריך/ה.

השנה היא השנה הראשונה שאנו מתפקדים כקן נפרד של העוגן, תחת מרחב רמות חפר. השנה אנו גם רואים השתנות תפוחים שיא של חניכים מכל השכבות: הקבוצות הצעירות שלנו (כיתות ד'-ז'), מודרכות ע"י חניכי כיתות י'-יב', מד"צים וראש"צים מהקיבוץ, בלי שום עזרה מגורמים חיצוניים כמו המק"קים (מדריכי קן קיבוצי הנמצאים בשנת שירות מטעם התנועה), ובעצם מורידות את התלות שלנו בגורמים ובדבר רים "שאין לנו שליטה עליהם" ואשר משתנים משנה לשנה. אנחנו מצליחים לייצר פה מערכת עצמאית, מבוססת וחזקה של השומר הצעיר בקיבוץ- וזו השאיפה של כל הקנים בארץ. כמובן שיש לנו עוד דרך לעבור על מנת לייצר זאת בצורה המיטבית, אבל אנחנו לגמרי בכיוון!

הקן המשותף של העוגן ומעברות, סלל את הדרך לקיבוץ השכן והביא לחברויות עמוקות, ליצירה ולעשייה משותפת, דבר שאין לו תחליף. אנחנו מודים על השנים המשותפות איתם ומאחלים גם להם בהצלחה. כמובן שנמשיך לשמור על הקשר המשותף. שני הקנים - העוגן ומעברות יהיו בתוך מרחב "רמות חפר", ובתוכו נמשיך לשמור על ערבות הדדית ושיתופי פעולה.

אוכל שבא מהלב

החמין של תלמה רוטשילד

גליה אנדי פונטרמולי

"החמין של תלמה"

להכנה בסיר חרס טרקוטה אובאלי

המצרכים:

- 3-4 תפוחי אדמה אדומים בגודל בינוני חתוכים לקוביות
- 1 בצל גדול חתוך לקוביות גסות
- 2 גזרים חתוכים
- 1 פלפל אדום
- 4-5 שיני שום

אופן ההכנה:

- לערבב את הכל עם מלח וקצת פפריקה אדומה מתוקה ולשים בסיר.
- לחפור גומה בצד אחד של הסיר ולשפוך לתוכה קופסת שעועית לבנה אפוייה במיץ עגבניות.
- לחפור גומה שנייה בצד השני של הסיר ולהכניס לתוכה כוס חיטה שהושרתה במים מספר שעות.
- מעל מעל החיטה והשעועית, לסדר עוף (עדיף כרעיים) המרוחים ב"צבע", ביטוי של צוות הבישול מימי המטבח - צבע= אריסה, פפריקה, מעט חרדל, שום, קצת שמן וקצת מים.
- ואז להכניס לתנור שחומם ל- 150 מעלות, למינימום 3 שעות והריח שמתפשט בבית...מטרף!!!

תלמה הגיעה אלינו להעונן ממושב בית הלוי בשנת 1969. את בעלה **דב** הכירה כשעלה כמתנדב מנורוגיה בזמן מלחמת ששת הימים. דרכם הצטלבה בבית הלוי, לשם הגיע דב היישר משדה התעופה. לאחר שנה וחצי של זוגיות, החליט דב כי הגיע הזמן ללמוד עברית! בני הזוג החליטו לעבור את הכביש, ולהגיע להעונן, שם היה אולפן משגשג ללימוד עברית. חצו את השדות, ומאז ועד היום הם איתנו. עם השנים נולדו לתלמה ודב 3 ילדים: **ארז, אלון ואלה**, אשר העניקו להם 10 נכדים: **יצחק, בן ציון, אסתר, עידו, נעם, עומרי, עמית, מתן, עיב והילי**.

תלמה עבדה מספר שנים בבתי ילדים, ואח"כ בצוות הבישול במטבח של הקיבוץ, ובהחלט מעלה זיכרונות וגעגועים ל"ימי המטבח העליונים"...

נכון להיום תלמה פנסיונרית צעירה, אבל אין ספק, פנ" סיונרית או לא, היא תמיד בעשייה ותמיד תושיט יד לעזרה לכל מי שזקוק!

לתלמה מספרה קטנה ואינטימית בביתה, שם מסתפרים ומ" סתפרות לקוחות ותיקים וחדשים במשך שנים רבות, ויש כמובן את המשפחה הענפה שגם היא דורשת זמן ותשומת לב...

תלמה מאוד אוהבת את השקט שיש בקיבוץ. את האנשים שהיא מכירה. לטייל בין השבילים, ולראות גינות יפות ומטופחות.

ולקראת החורף הממשמש ובא, היא ממליצה לנו על מתכון נפלא- מעין חמין מיוחד שיחמם את הבטן והנשמה.

"אתכם באבלכם" - יזמות חדשה בהעונן

ניתן לפנות לכל אחת מאיתנו, בהצעות נוספות או בבקשה להצטרף לצוות המתנדבים.

• חית ברוך - 052-3637626

• ליאת זוהר (שמרר) - 050-6332000

• עפרה יעקב - 050-6553015

בברכת חברים,

רוית, ליאת, עפרה.

שלום לכל החברים והחברות

בשנים האחרונות, "צעות כפטריות" יזמויות מקסימות לטובת הקהילה שלנו. אנחנו, **רוית ברוך, ליאת זוהר** (שמרר) ואנוכי, **עפרה יעקב**, מציעות יזמות חדשה בשם "**אתכם באבלכם**".

מטרת המיזם, להושיט יד למשפחות האבלות, מרגע קבלת ההודעה המצערת ועד תום ימי השבעה, החל משילוט להכוננת הבאים לבית האבלים, דרך דאגה לכיסאות ושולחנות, רשת צל, כיבוד ראשוני, ארוחות, ועד עזרה יומיומית בסידור וניקיון הבית בכל ימי השבעה.

אנחנו לוקחות על עצמנו להיות אנשי הקשר של המשפחות בכל ימי השבעה, הכל לפי רצונן של המשפחות, תוך גילוי רגישות לצרכיהן. המיזם יהיה מבוסס על ההתנדבות שלכם חברים יקרים.

לצורך זה נרצה לארגן:

• **קבוצת חברים שתהיה מוכנה לעזור בהכנת אוכל לבית האבלים.**

• **קבוצת חברים שתהיה מוכנה לעזור בסיומו של יום, להגיע לבית המשפחה ולעזור לארגן ולסדר את הבית.**

הטקס השנתי לזכרו של אפרה גורן ז"ל

אסנת דותן

לחפש משמעות חדשה שתהווה תחליף או תוספת לחג הקי" בוצי שעליו גדלנו.

משפחת גורן וצוות "שיטים" מארכיון החגים הקיבוצי, נותנים לנו את הזכות לחוויה מרגשת - בזכות הזיכרון, תרבותית - בזכות השירה (השנה שר מתן אשכנזי מקיבוץ מעברות), ואינטלקטואלית - בזכות החשיפה למגוון מרתק של רעיונות הנחשפים באמצעות עבודות החקר.

השנה זכו בפרס:

ד"ר חזקי שהם על ספרו:

"נעשה לנו חג".

ירין רבן על עבודת המאסטר:

"ריקוד כריטואל התעלות ציוני".

חנה אבו חצירא על עבודת המאסטר: "משמעות הלמידה בבתי המדרש הפלורליסטיים".

מומלץ בחום.

כל שנה בחול המועד סוכות אנחנו נחשפים לפיתויים הרבים ששלל הפס" טיבלים מספקים לנו:

פסטיבל הסרטים בחיפה, ציורים תלת ממדיים בעפולה, פסטיבל "תיאטרון אחר" בעכו, פסטיבל מספרי סיפורים בחולון, פסטיבל צלילי ילדות בחולון,

פסטיבל "לגו לנד" בצפון, פסטיבל מסיק הזיתים ועוד ועוד. נשמע מפתה? נשמע משהו שכדאי בשבילו "לארוז" את המשפחה ולנסוע ימה וקדמה צפונה ונגבה, הכל לפי העניין, גיל הילדים וכו'.

אבל לא תמיד צריך להתאמץ וללכת כל כך רחוק... אני רוצה להמליץ על אירוע תרבותי מעניין, מלמד ובעל משמעות שכדאי לקחת בחשבון והוא מתקיים מדי שנה, כבר למעלה מ-20 שנה, כאן אצלנו בהעונן:

טקס פרס שנתי לזכרו של אפרה גורן שנפל במלחמת יום כיפור בקרב על הגנת רמת הגולן.

הפרס מוקדש לעבודות חקר עיוניות בנושא חגי ישראל ברוח פלורליסטית, תחום שהיה קרוב לליבו ולעיסוקו של זכריה ז"ל, אביו של אפרה.

כל שנה זוכות 3 עבודות בפרס, וכותבי העבודות משתפים את הקהל בתמצית העבודה שאותה כתבו, נושאים שיכולים לעניין דווקא ציבור חילוני קיבוצי שבאמצע החיים היה צריך

חברים, תושבים, בניים, בנות, ילידי ועוזבי העוגן לדורותיהם - שימו לב!!

הזמן עובר מהר כשנהנים, וחגיגות 70 שנה להעוגן
כבר ממש מעבר לאופק.

אי לכך, ובהתאם לזאת, הוקם צוות היגוי לאירועים... הועלו רעיונות,
חלומות ומשאלות... נערכו ישיבות... ויצאנו לדרך!

מוזמנים לסמן כבר עכשיו ביומן את ראש השנה הבא,
20-23/9/2017, כתאריך הנבחר - סוף שבוע עמוס, גדוש, מרגש
ומהנה כמיטב המסורת.

ימים מדויקים, פירוט האירועים וההתרחשויות ושאר הפרטים יפורסמו
בקרוב - כולל פעילויות נוספות שיתרחשו במהלך השנה לקראת
האירוע - אבל את ראש השנה תשע"ח מוטב לשריין כבר מעכשיו!

תעבירו למשפחות וחברים שאינם בקיבוץ (אם לא נגיע אליהם
לפניכם), תעדכנו בני כיתה בניכר שיוזמינו כבר מקום על המטוס
ומוזמנים להתחיל להתרגש איתנו...

לכל הבקשות, הארות ובכלל מוזמנים תמיד לפנות לאחד, או יותר, מחברי
הצוות: עפרה רוזמן, אורלי שלם, שאול נשרי, עפרה יעקב,
דן בן שלום, עינת גיל, שני אגם,
נורית שמרר - 0522451142 יוסי גרטלר - 0526160577

הברייה

לסבתא דנה וסבא אבי פרייזלר
לדודות טל, ורד, תמר והמשפחות

להורים המאושרים שרון ואסף
ברכות חמות להולדת **נע**
אחות להדס

לסבא לזר

לדוד ערן ודודה אלינור והמשפחות
להורים רינת וברוך (אבו אל בנאת)
ברכות חמות ומזל טוב גדול להולדת
הנסיכה **רואי**

אחות לעמית, עומר ונעם

לנירה ומאיר בן שבת

לאחים רועי, רחלי, יהלי והמשפחות

ברכות חמות ושפע איחולים
לרגל נישואי **יאיר לאמיה**

לצוות הכותבים הנפלא

והבלתי נלאה שלנו - "מרגדי"

שחגגו החודש יומהולדת

מרנה דה בריין - יום הולדת 70

גדי גדיש - יום הולדת 69

ברכות חמות ומזל טוב גדול

מכולנו שתמשיכו להיות צעירים

ברוחכם,

ולתרום לנו מזיכרונכם

שאינו נגמר לעולם...

ברכות חמות לגל פוטוק

שהחלה השנה ללמוד

חינוך וחינוך מיוחד

במכללת לוינסקי

ולאמיר תמיר שהחל

ללמוד מדעי המחשב

באקדמית ת"א יפו.

מאחלים לכם הצלחה

רבה בהמשך הדרך.

הטובים לגולני!

ברכות חמות לגיל דורון, שהתגייס לגולני (הכל נשאר במשפחה...).

מאחלים לך שירות קל ושתחזור הביתה בשלום.

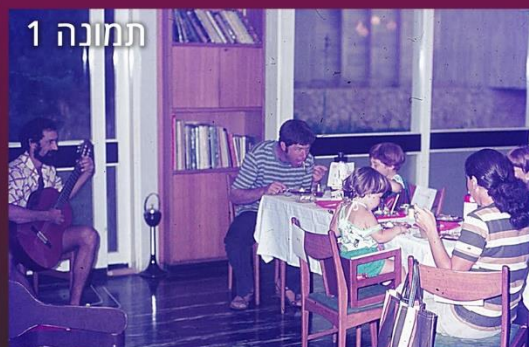
מי אני ומה שמי?

ליאורה ויוסקה אגם

מי המסבים לשולחן? איפה התמונה מצולמת? מה האירוע?

תמונה 2

תמונה 1

מפי הטף

שמעה, ליקטה והביאה לדפוס:

איילת ענבר

נעם הראל (4.5) סוגש שכנה בחוץ ואספר
לה שלאחותו יש אחלת הפה והמאפיים
(במקום אחלת הפה והטלפיים...)

גיא רובאן: "מה הדבר הכי
חשוב בחיימי?"
צתי רובאן (5): "לא לאחות..."

יהלי וידר (5.5) מצביעה על
אור המחשב הנופל על קיר
החדר החשוק ואומרת: "הנה
אור לטורה סגול"
(הכוונה לאור טרסגול...)

יהלי יאסו (7)

ביקש את פנקס החיסונים שלו כדי
לפנות לבית הספר. לפני שהכניס את
הפנקס לתיק, עלעל בו ואמר בנחרצות:
"אמא, את לא יכולה להשתיק אותי. אל
אחד לא יכול להשתיק אותי יותר."
יעל: "זכה לאמה?"
יהלי: "כי קילתני כבר חיסון נגד
שיתוק..."

יהלי וידר: "אבא, אתה יודע שאמא
הכינה מרק טיגריסים (גריסים...)"

רעות קורן (5.5)
"למדנו בגן על
חיים מחמד ביאליק..."

ayin10000@gmail.com | איילת ענבר

טיול משפחות

"יצאנו לטיול השכם בבוקר, השמש נסתה ולא היה ביוקר.
כל החברים הרימו כובע, למארגני הטיול שהיה על הגובה!"

נקבעה שעה ומועד יציאה וכולם עמדו בגבורה בזמנים. יצאנו לכיוון לטרון שלושה אוטובוסים וכמה רכובים על גלגלים פרטיים. שם התאספנו לארוחת בוקר. הנסיעה עברה בנעימים, ובהגיענו למסלול מזג האוויר עשה עימנו חסד וקרירות נעימה של אויר הרים צלול כיון קידמה אותנו בקלילות.

המסלול כלל ירידה, נוף, לכידות קבוצתית ומורל גבוה.

הילדים צלחו בגבורה וחזרנו עייפים ומרוצים והתעפצנו באוטובוס לקול צהלולי הילדים. זו שמחה.

תודה לצוות המארגן, החושב, הפורס והמדריך.

כתבה: מור קורן

הווי של אתמול והווי של מחר

ברק נפתלי (בעלה של נורית שמרר - נפתלי)

להתחתן עם קיבוצניקית זה אומר בין היתר גם להתחתן עם קיבוץ והנוסטל"גיה שלו. כמעט עשור של סיפורים על ההווי הקיבוצי שהיה פעם: "איזה חדר אוכל היה... ואיזה אירועים היו... ואיזה טקסים היו... ואיזה חגים היו... ואיזה... ואיזה...". הסיפורים על הקיבוץ שהיה פעם ואיננו עוד, אמנם חידדו לי את כושר הדמיון אך מעולם לא נתנו לי הרגשת שייכות אמיתית. החיבור לסיפורי ההווי הקיבוצי היה ועדיין די מלאכרי. אבל כאשר בנות "שמרר ושות" מפ" רגנות לקיבוץ ולמה שהיה פעם, מי אני שאפסיק אותן?...

גם סיפורי ההווי על טיולי הח"צ לא אחרו לבוא. בהרבה מאוד שיחות עלה הנושא, ושמעתי שבעבר יצאו טיולים מאורגנים של חברי הקיבוץ - ללא ילדים - בכל רחבי הארץ. (תזכרו את מוטיב ה"ללא ילדים" כי הוא עומד לחזור ובגדול).

ואז, ביום בהיר אחד, הגיעה הזדעקת מייל מדינה, אליה צורפה הזמנה מהחברה **יעל**, (לא הכרתי לפני, ההפסד כולו שלי), להירשם לטיול מאורגן של חברי הקיבוץ במשך סוף שבוע וללא ילדים!.. בהתחלה לא לקחתי את הנושא ברצינות, כי להשאיר את **תמר** במשך סוף שבוע שלם ללא מנע יד הורים זה לא בדיוק ה - cup of tea שלנו, אבל מסתבר בדיעבד שכבר האחיית "שמרר ושות" תכננה תכניות גדולות ושגם אני חלק מהתכניות האלה.

ת'אמת, בהתחלה מאוד חששתי לצאת לטיול הזה. אתם צריכים להבין, לבחור בגילי ומהרקע שממנו באתי (והמבין יבין), לא כל כך פשוט לצאת לטיול מאורגן עם חבורת קיבוצניקים (ועוד שמוצניקים - רחמנא ליצלו), אבל רק המחשבה על סעיף המשנה של ההזמנה לטיול (רמז - ללא ילדים) גרם לי להתעלות רוחנית ולהכרה בשלום עולמי.

הטיול עצמו היה חוויה מדהימה שהחזירי רה אותי הרבה מאוד שנים אחורה לטיולי הצופים בהם נהגתי לבלות בצעירי רותי באופן קבוע כל שנה. ואם נחזור להווי הקיבוצי שכתבתי עליו בהתחלה, אז הטיול נתן לי אפשרות ללגימה קטנה,

ינת בין החברים...). לאחר מכן הלכנו לישון (בנות לחוד ובנים לחוד) שבעים ושמחים, וקמנו בשעה סבירה (תודה לדניאל) לארוחת בוקר שאנשי המקום ארגנו לנו, תוך שאנחנו מרדדים בצק לפיתות שנאפו ישר על חם, על ידי אנשי המקום. (כיף גדול). לאחר ארוחת הבוקר עזבנו את המקום, ובה נהגתו של המדריך **דניאל פואה**, נסענו לטייל במכתש רמון, הר סהרודים ועמק נקרות. מסלול פנטסטי, נוף אדיר. המסלול אמנם מתחיל בעלייה דרמטית שמוציאה מכולנו את ה"סחלה", אבל מייד אחרי זה השתרע לפנינו נוף שהצדיק את העלייה התלולה.

מדי פעם עצרנו לנוח, לשתות מים ולשמוע את ההסברים המרתקים של דניאל על אופן היווצרות המכתש והתודעה של מה שאנחנו רואים היום. בדרך דניאל אף חד לנו חידונים שתל"מידיים שלו כתבו- היה מסקרן ומאתגר! לבסוף הגענו לאוטובוס ונסענו לחניון נחמד בתוך המכתש בו אכלנו את ארוחת הצהריים (שאריות מהשניצלים של **פרץ** ועוד הרבה דברים טובים שנרכשו מראש לצורך כך - שוב כל הכבוד על הארגון).

לאחר סיום הארוחה יצאנו "שבעים ומ" רוצים" לכיוון הקיבוץ ובדרך עצרנו בפאתי הישוב להבים כדי לראות את פרח ה"חלמונית" צומח בין הסלעים ישר על הקרקע ללא גבעול. באותה ההזדמנות, ארגנו צילום משותף של כל החברים וחזרנו הביתה בשלום.

היה מושלם. מקווה שזה עבר בכתבה. מחכים כבר לטיול הבא!

תודה רבה למארגנים יעל ליבר ודניאל פואה, ולצוות קהילה יוזמת שבחרה להקצות לכך תקציב...

המטיילים (עשרים ומשהו איש), כאשר כל הארגונים והציוד הנלווה היו מסודרים בצורה מופתית (כל הכבוד על הארגון), מוכנים להעמסה על האוטובוס.

מיד עם הגעת האוטובוס, כל החברים ללא יוצאים מן הכלל התגייסו והעמיסו את כל הארגונים והציוד על האוטובוס. היעד הראשון: סיור בקיבוץ יד מרדכי, שם טיילנו מעט ובעיקר שמענו על מורשת הקרב שהקיבוץ חווה בימי הקמתה של המדינה. את מורשת הקרב העביר חבר קיבוץ יד מרדכי, איש נחמד, לא כריזמטי במיוחד, אבל המיוחד הוא שאותו חבר היה אחד מתוך כמאה ילדים שפוננו באישון לילה במ שורינים מיוחדים שגויסו לצורך כך מהקיבוץ כיממה לפני שהמצרים תקפו. והסיפור היותר "פיקנטי" הוא, שאותו חבר כמעט נשכח בקיבוץ ולא פונה וזאת משום שהוריו לא היו באותה העת יחד איתו בקיבוץ.

לאחר הסיור ביד מרדכי תוך שהחשכה סוגרת עלינו לאט לאט, נסענו "דוך" לחי ננגב הנמצא בקיבוץ רביבים. מקום מדליק ונחמד מאוד ללינה של קבוצות ואו משפחות (מומלץ בחום!). עם הגיענו לשם, התארגנו כל החברים "הרעבים" וה"לא רעבים" והחלו להכין ביעילות ובזריזות ארוחת ערב נהדרת (טעימה מאוד). תודה לכל העוסקים במלאכה (בעיקר **להייל** על הניצוח הכולל במטבח ולפרץ על הטיגון המקיף של עשרות השניצלים). עם סיום ההכנות החל טקס קבלת השבת והקידוש תוך שכל חבר קיבל מתנה (חלה) קטנה אפיוה עם ברכה - תודה **לרויטל**).

עם סיום הארוחה, החלו משחקי החברה הנחמדים והמאוד מצחיקים (רק חבל שלא כולם הבינו את הכללים במיוחד במשחק "הרוצח", שם החלו אנשים לקרוץ אחד לשני ללא קשר לחוקי המשחק, דבר אשר יצר אינטרקציה מענ-

(צילום: לילך גל)

רוית ברוך, מרב אילן

האהבות שלי

רותי הילר

ילידת ארה"ב, בת 62, נשואה לגרי הילר

אמא לליאה, אדוה, ינון, אריאל, דוד, ויוגב.

סבתא לג'וליאן, טומי, גל, לני, אממה, בן, אורן, ליבי ושושנה.

עובדת בארכיון (כשנה) ובחינוך (שנים רבות).

מדף מועדף

על פי רוב המדף הווירטואלי. המחקר נעשה אונליין, אבל לא בהכרח הקנייה, אלא אם המוצר מחו"ל.

יום שישי

בדרך כלל עובדת בימי שישי. מאז שחליתי בסרטן מגיע אלי חבר יקר כל יום שישי ועושה לי טיפול ברפלקסולוגיה. יש תמיד זמן לכוס קפה טובה ושיחה אחרי הטיפול. לאחר מכן אני מתחילה לבשל ארוחה מגוונת מאד לכל המשפחה שמגיעה לארוחת ערב. הכי כיף עם המשפחה.

חוו"ל

כמובן קליפורניה תמיד בלב שלי. שם הבנים שלנו עם משפחותיהם ואמא שלי והאחים שלי. כשאני פה אני רוצה להיות שם. כשאני שם אני רוצה להיות פה.

קניות לבית

אני מכינה את הרשימות לקניית מצרכים, ועל פי רוב גרי קונה ב "שופרסל דיל" ו"בטיב טעם". אני אוהבת שווקים, איכרים ועירוניים, ועורכת קניות לפעמים בכל בו - ע"פ הצורך.

חנות אהובה

יש שתיים:
www.fatbraintoys.com
www.market.marmelad.co.il

כושר

אוהבת הליכה, מתאמנת אצל שרית אלון ב TRX ופילאטיס (אוהדת ג'ודו אקטיבית כבר שנים).

שופינג

הכי אוהבת ללכת עם שותפה. אין לי חנות מעודפת, אבל כל מקום שיש בו כלי בית או חפצים לבית, תמיד יהיה בעדיפות.

אינטרנט

אוהבת לגלוש הרבה, ובגלל זה עשיתי לי כלל אישי - אין לגלוש אחרי חצות. לא הופכת לדלעת, פשוט אחרת לא אלך לישון... עבורי האינטרנט הוא כלי עבור למידה ותקשורת מכל הסוגים, לא רק לקניות. אבל אני סרבנית פייסבוק.

קפה

מכורה אמיתית. רק קפה איכותי. על פי רוב עשוי במכשיר Aeropress

בית קפה

גרציא כמובן

גילטי פלז'ר

לצפות בעונה שלמה של תוכנית דרמה כל הלילה ולהתעורר ב 12:00 בצהריים למחרת

תשבץ

דינה וויג

9		8	7	6	5		4		3	2	1
					12		11				10
	16					15		14			13
		20	19			18		17			
		24		23		22					21
29			28		27		26		25		
	33			32		31				30	
		37				36	35				34
	41		40				39				38
		46		45		44		43			42
	51		50	49			48		47		
		55			54		53		52		
				58			57				56

מאונך: 1. מאפה טעים מתוק, אין יום הולדת בלעדיה, 4. לכל אחד יש ... פעם בשנה (5,3), 10. מי ש... יכול לאכול הרבה ממתקים ביום הולדת, 11. תנור, 12. נגיש, נמצא בהישג יד, 13. נמש, נקודות מהשמש, 15. שייך לנו, 16. בגד שרד, 17. עדי, 19. כמות רבה, 21. קידומת הולנדית, 22. שמים על עוגת יום ההולדת, לרוב לפי מספר השנים של בעל השמחה, 24. בשקט..., 25. נותנים אותה ביום הולדת, וזו שמחה מאוד גדולה לקבל אותה, 27. נוזל ריחני נעים, 3. לא היה לו זמן, הוא ..., 32. ממלא מקום, 33. מילת סיבה, 34. שוקת, 35. הצעת פשרה או פתרון, לסכסוך בין הצדדים (ר), 38. בית, 39. רגוע, 40. סוג של עוף, 42. רסיסי לילה, 44. נגס קלות, 46. רעד, 47. שדה אחר הקציר, לפניי החריש, 49. יופי, 51. בכי, 52. פעמים רבות מביאים אותו לימי הולדת לבדר את הקהל, 54. קי-שוטים מתנפחים ויפים לימי ההולדת ולמסיבות, 56. מכשיר למחשב, 57. מתרחש, למשל יום הולדת ... פעם בשנה, 58. מקלון קטן ודק.

מאונך:

1. אחת הברכות במשך היום (3,3), 2. אגרטל, 3. התכופף מעל, 4. גיל חופה, 5. ברכה ליום הולדת (3,3), 6. דמות מהתנ"ך בפורים, 7. אחד מערוצי הטלביזיה, 8. ישן, 9. מילת הוקרה למתנה שמקבלים, או למעשים טובים, 14. השתכנע לעשות משהו לא מוסרי, 15. לחן, 16. ראה, 18. פרק זמן ארוך, 20. סוג של אנטיילופה החיה במדבר, 23. עץ גבוה ויפה, שם של אחת הקבוצות בקיבוץ, 25. רהיט בחדר השינה, 26. נפעם, 28. רקיע, 29. במסיבת יום הולדת שמים בחדר מסביב הרבה כאלו, כדי שיהיה יפה ועליו, 30. נוזל מעורבב, 31. הודעה, 34. קצבה חודשית, 36. יצעד, 37. שם משפחה בקיבוץ, 41. אגוזי אדמה, לרוב קולים אותם עם מלח, 43. ברכה יומית, 45. מדור מיוחד במטרה, 47. פרי טעים וקשה, דומה לאגוז, 48. רצועה, 50. חן, יופי, 53. שכל, 55. פלא.

פתרון מי אני ומה שמי

בעבר נהגה ועדת תרבות ליזום מידי פעם "שבוע גמדים".

כל משפחה הגרילה שם של משפחה אחרת ובמשך השבוע דאגה לפנק את ה"מגומדים" שלה מבלי שאלה ידעו מי המפנקים.

בתמונה הראשונה - משפחת פוקס - ישראל, עפרה והילדים, מתפנקים בארוחה טעימה שהוכנה ע"י הגמדים במועדון לחבר כשעמרם בסן מנעים את ארוחתם בנגינה.

בתמונה השנייה - עזריאל לוסטיג ז"ל, בשליחות גמדים, מנעים את זמנם של משפחת מילר.

